

Любов МИРОНОВА

АДЕКВАТНОСТ И НЕВЕЖЕСТВО

Кални бани и пътешествието до Мъртво море
на Бонбончо и приятелите му

София ♦ 2015

Седели си един ден четиримата приятели Душко-Послушко, Бонбончо-Фотончо, Отворко-Мърморко и Жожо и си говорели. Душко казал:

– Знаете ли, аз съм много силен и без да искам, веднъж убих един комар.

Жожката рекъл:

– Еее, силен, силен! А ти знаеш ли: моят чичо на село уби кокошка и леля ми я сготви.

Тогав се обадил Бонбончо-Фотончо:

– Ако искате да знаете, дядо ми по време на Първата световна война е бил на фронта и е убил много врагове.

Отворко-Мърморко, какъвто си бил цапнат в устата, казал:

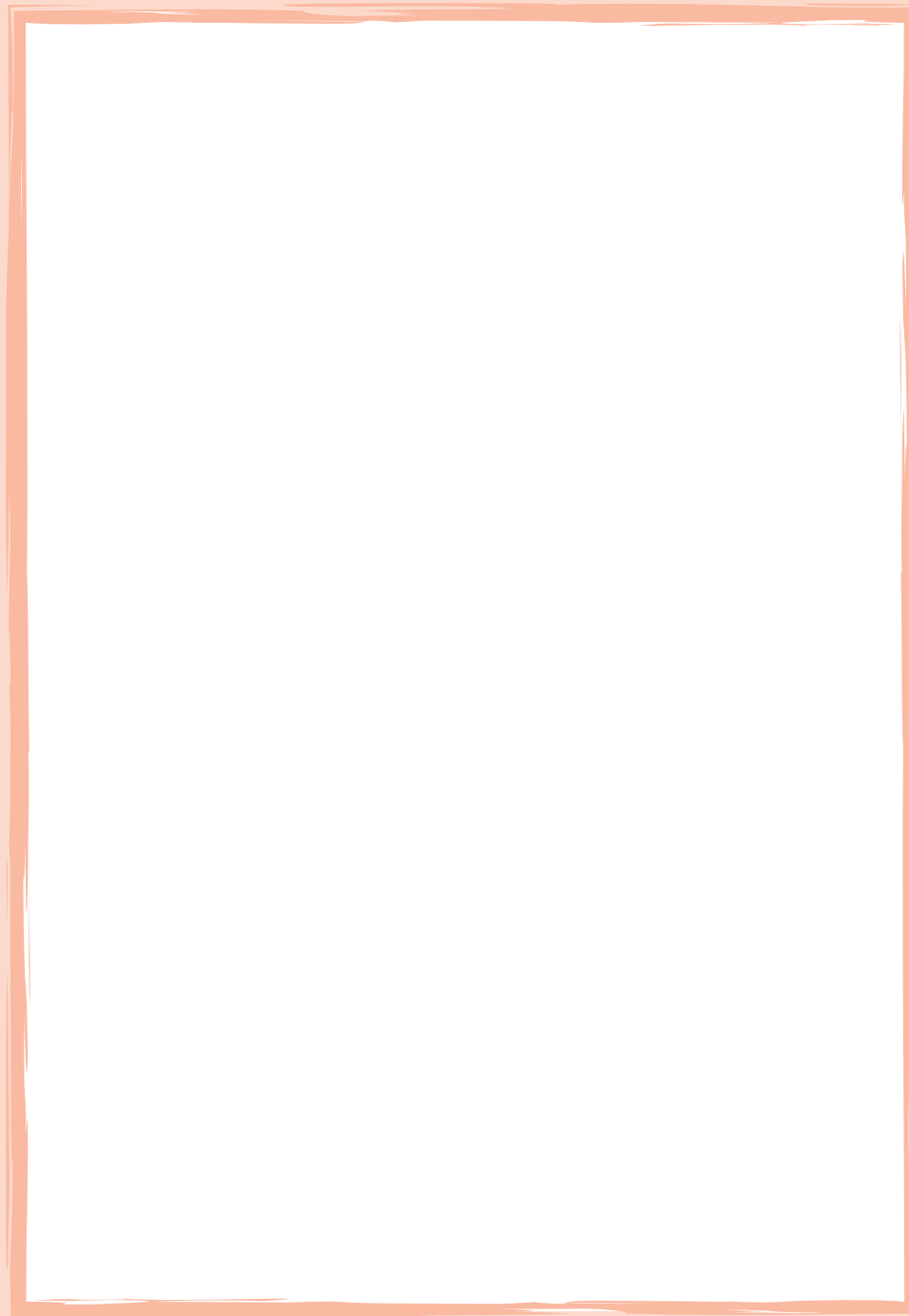
– А вие чували ли сте за Мъртво море?

– Да – отвърнали другите.

А той:

– Е, баща ми го уби.

Децата се засмели, обаче им станало интересно да разберат повече за Мъртво море и започнали да разпитват. Първо – бащата на Душко, после – бащата на Бонбончо, и така подред всички, докато най-накрая един ден, след толкова разпитване, майката на Душко казала:

– Душинка, мами, ама вие напоследък само за това Мъртво море говорите. По цял ден гледате глобуса, атласите, в интернет. Какво толкова това Мъртво море ви е влязло в главата?

И Душко:

– Абе, не че защото Отворко каза, че баща му го е убил, ама по принцип така, щото сме заинтересувани точно от това море, нали, и много ни е интересно.

Майката попитала:

– А искате ли да ви заведе на екскурзия до Мъртво море?

В този момент се чул такъв вик, че много съседни най-вероятно си помислили бързо да наберат по телефона полицията и да извикат подкрепления, тъй като имало сериозна опасност сградата да падне. Децата крещели напълно обезумели десетина минути, докато най-накрая останали без глас, седнали, майката на Душко извадила пръсти от ушите си и казала:

– Ама аз само ви попитах, не че ви обещах.

Но срещнала осем очи, вперени в нея с толкова изпиващ поглед. Явно нещата били съвсем сериозни и трябвало да има екскурзия. С

неудобство ѝ се наложило да се обади на другите родители.

Какво говорили, какво правили, децата не знаели, но важното било, че в един щастлив ден, когато дошла лятната ваканция, децата се оказали с четири малки куфарчета на летището заедно с майката на Душко.

Прелетели над Турция, Ливан, малко Сирия и хоп! – кацнали не къде да е, а само на час път с микробусче от Мъртво море. Като пристигнали, слезли с ентузиазирана крачка, настанили се в хотела, а там миришело на развалени яйца. Децата изяснили на майката:

– Да знаеш, че няма да им ядем на тия в ресторанта! И ол-инклузив, и не-инклузив да е, ще си ядем солетите и бисквитите, дето сме си взели от вкъщи, щото с тия развалени яйца представяте ли си каква храна са сготвили!

Майката им обяснила:

– Не, деца, това е от серния басейн, в който хората влизат на лечебни процедури.

Децата били много скептични.

– Да, бе, да! То мирише на развалени яйца, а те басейн му вкат на това!

Душко попитал:

– Да не би в басейна да ги слагат развалените яйца за тия процедури?

Майката каза:

– Не, не, във водата на басейна има сяра, а тя е лековита и затова хората ходят в нея. А когато едно яйце се развали, започва да отделя сяра и мирише така.

Тогава децата рекли:

– Добре тогава. Хайде, ще отидем да похапнем малко, да имаме сили.

Майката ги спряла.

– Съжалявам, деца! Знаете, че който се нахрани, два часа след това не може да влиза в морето, така че ви препоръчвам да влезем в морето, а после да ядете.

Децата били много раздвоени: ако влезели в морето, щели да се заиграят и след това съвсем щели да прегладнеят; ако пък се нахранили, не можело в морето. Въобще, сложна ситуация. Тогава Жожката казал:

– Вижте к'во, вие докато го мислите, аз влизам в т'ва море. Бързам.

Отворко обаче бил на друго мнение.

– Вижте с'я, аз по-добре да си се наям и след два часа да вляза, отколкото да седя да му гладувам на това море.

И така групата се разделила. Тия, дето бързали и дето били по експериментите, били във водата и експериментирали, а тия, дето били по-спокойни, отишли да си хапнат и докато храната им се смилала, щели да си почиват под чадъра.

Жожката се засилил с бясна бързина да се гмурне във водата, но в тоя момент Бонбончо, който бил вторият участник в морското приключение, го препънал – и Жожката паднал по очи. И преди да се разгневи, Бонбончо му рекъл:

– Жожо бе, какво правиш? Това беше най-лесният начин да си вкараш вода в очите. А тук да ти влезе вода в очите е много опасно.

Жожо се изправил, изтупал пясъка от устата и очите си, издухал през носа си влезлия пясък, изчистил го от ушите си и отвърнал:

– Какво правиш, бе?

Бонбончо казал:

– Жожо, ти какъвто си забързан, няма дума, която да те спре, и затова единственият начин, дето измислих, беше просто да те спъна, щото иначе, като

се засилиш – кой може да те хване? Аз със сигурност не мога да те догоня, нито пък ми се гони човек като тебе.

Жожката обаче бил доста ядосан.

– Ама, Бонбончо, така не може! Можеше да ми кажеш „Спри!“.

Бонбончо го погледнал учуден.

– А затичай се, аз ще ти кажа „Спри!“, да видим дали ще спреш!

Жожката се замислил.

– Бе, прав си.

Бонбончо припомнил:

– Сега запомни ли какво ти казах? Не може да се гмуркаш в Мъртво море! Може само да си потопиш ръцете, краката, тялото, но главата – не.

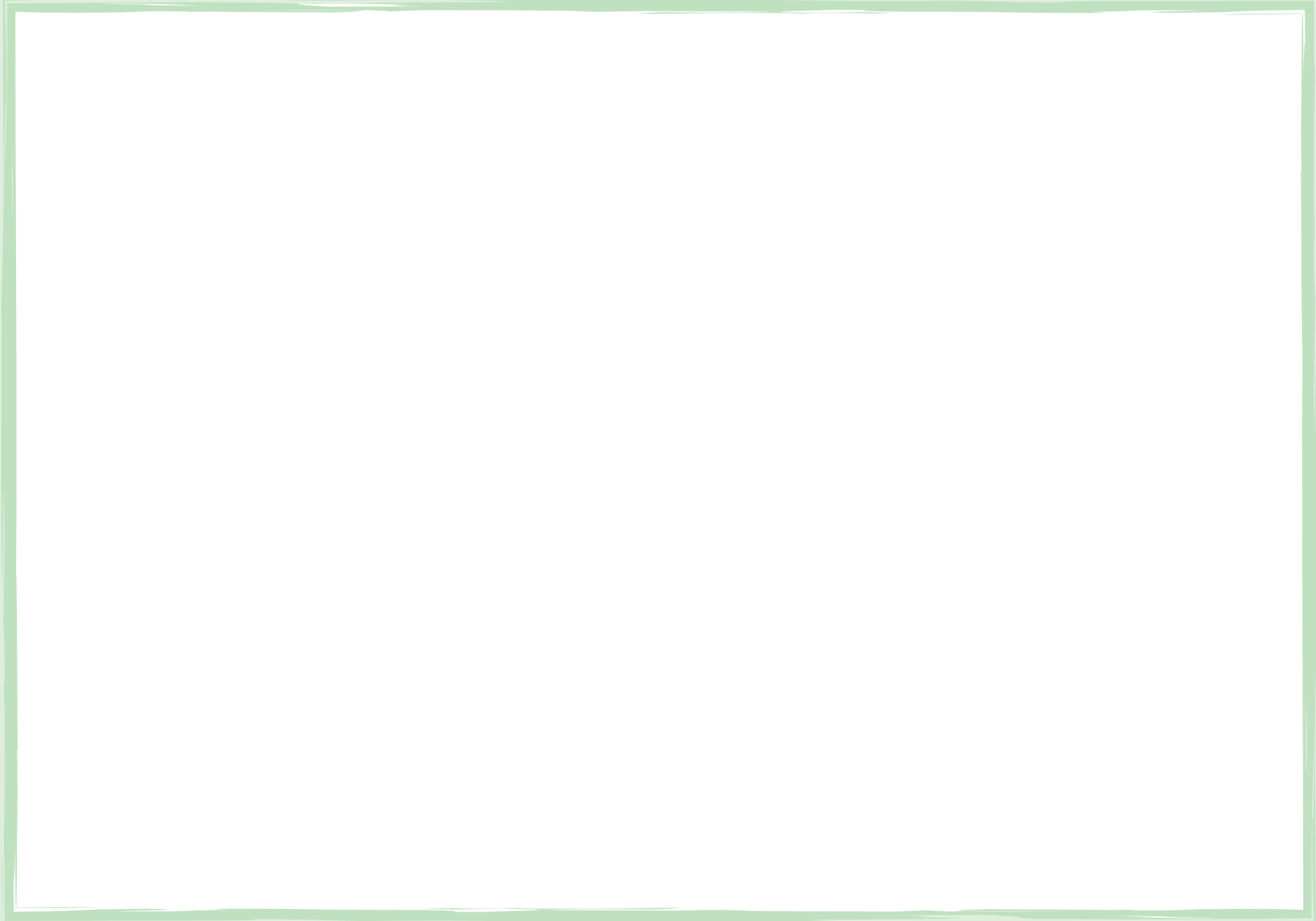
Жожката отвърнал:

– Е, как без главата, бе? Как ще се плюсна по дупе със засилка?

Бонбончо поклатил глава.

– Ами няма да стане.

Двамата влезли бавничко. Обаче нещо им се сторило странно у хората наоколо и не могли да разберат какво се случва. Гледали, гледали: една жена си седяла в морето, седяла като на стол и

четяла книга; една друга жена била легнала по гръб в морето и четяла списание; един човек си лежал по корем и все едно се припичал.

Бонбончо се чудел.

– Бе, тия са много странни! Какво правят?

Жожо махнал с ръка.

– Не знам. Аре да плуваме!

Тръгнали да плуват, отпуснали се, обаче в това море плуване не било възможно. Все едно били лапнали гумени балони, които през цялото време ги издигали нагоре, и нито можели да потънат, нито да се обърнат – седели отгоре като надуваеми патета в басейн. Жожо рекъл:

– Егати странното море!

Бонбончо предложил:

– Виж, я да пробваме и ние да седнем като на стол.

Хоп! заели поза, все едно са седнали на стол, и не потънали. Решили да пробват по корем. Легнали по корем с вдигнати глави нагоре – не потъвали пак. Не си мърдали телата, само си стояли. Ей, че забава паднала! Децата се пощурили да се забавляват. Заемали най-причудливи пози, без да мърдат, и понеже това море било много солено, ги избутвало

нагоре и те не потъвали.

И така два часа.

През това време Душката и Отворко си хапнали бавно и щастливо, полегнали под чадъра и поспали, а след това тръгнали да влизат във водата. Бонбончо отвътре крещял:

– Пазете си очите! Не си мокрете главите! Виж табелите!

Отворко, нали бил много отворен, му казал:

– Абе, я си гледай работата, бе! – и се бухнал надолу с главата.

Естествено, това било много голяма грешка и след секунди изхвърчал нагоре и взел така да пици, сякаш го режели на малки, ситни парченца с тъп нож. Майката на Душко тичала към водата с едно шише минерална вода, но нали не трябвало много да плиска, за да не си вкара сол и в нейните очи, не успяла да стигне твърде бързо.

Отворко изредил всички неприлични думички, които знаел. Добре че хората там не знаели български, че иначе голям срам щял да падне. Викал и обиждал като подивял.

Обаче очите му така се били зачервили, че нищо не виждал и само беснеел като разлютена

котка. Майката на Душко дълго време му мила очите със сладка вода, докато спре да го щипе.

Извела го на брега и той през сълзи заявил:

– Да си гледа работата това Мъртво море!

Въобще не ме интересува!

Душко седял, гледал невинно и попитал:

– Ама нали баща ти го е убил!

И така, в Мъртво море игрите тепърва започвали. Децата се чудели какви шеги и забавления да си измислят. Като залязло слънцето, забелязали, че термометърът показва 39 градуса.

Майката на Душко възкликнала:

– Леле, ако сега е 39 градуса, колко ли е било през деня?

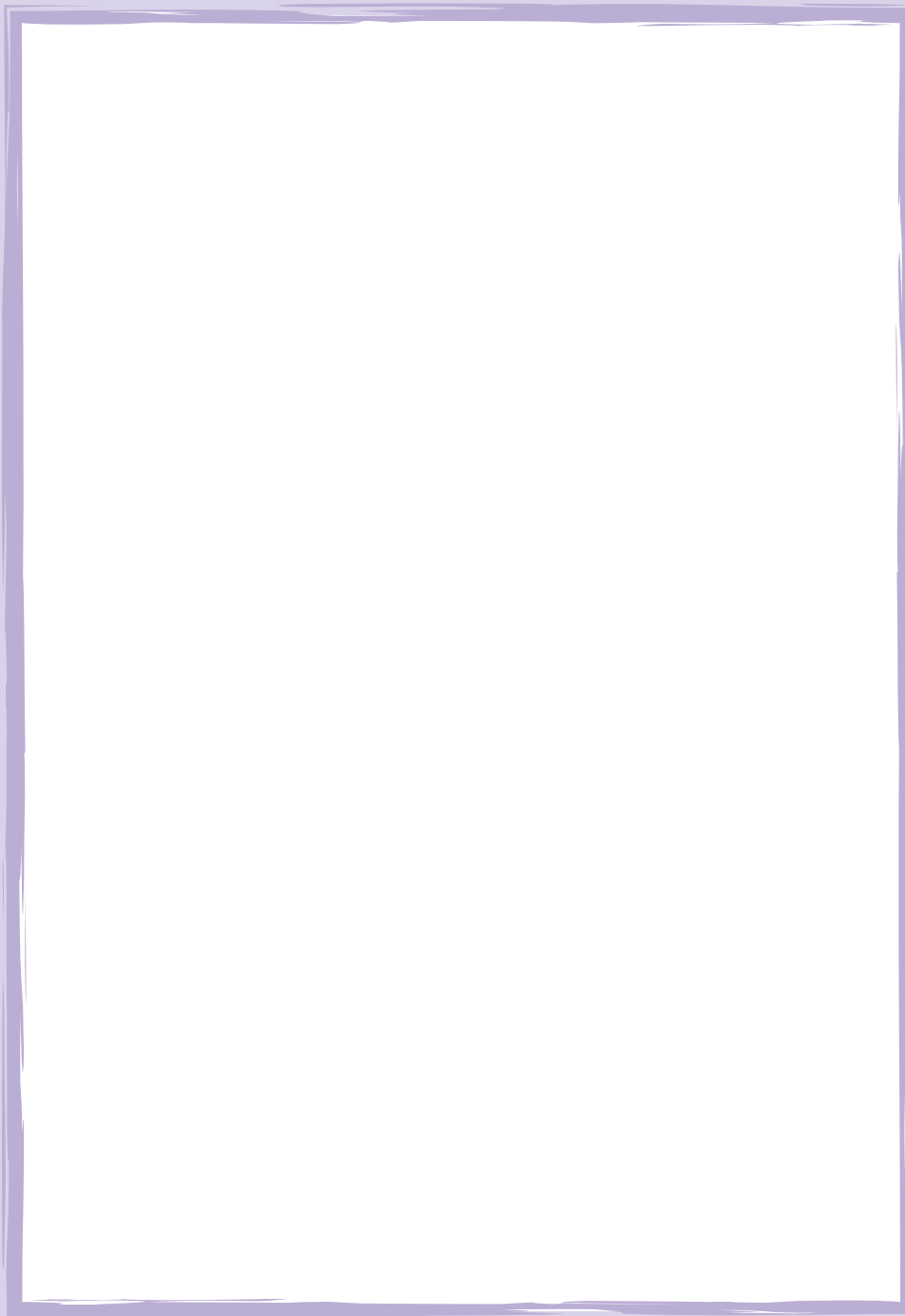
Децата се смеели.

– Не е било 100, защото щяхме да се изпържим като яйца. Значи е между 39 и 100.

Щастливи тръгнали по пътеката към хотела и по едно време срещу тях се задал един особено черен човек. Децата се стъписали. По едно време Душко се обадил:

– Тоя е намазан с кал.

Децата го погледнали и видели, че този човек приличал на някого, който е седнал и се е омазал

целият в някоя кална яма до ушите. Включително и косата му била в кал, много странна работа.

Тогава погледнали една жена: краката ѝ в кал, главата ѝ в кал, ушите ѝ в кал, косата ѝ в кал. Децата рекли:

– Тука има готина игра. Сигурно има гол с кал и те се млатят с нея. Я да ходим да го намерим гола!

И ако щете вярвайте, наистина до хотела имало гигантски гол. И вътре някакви полудели хора, седели увъртени с кал от главата до петите целите – ама черни-почернели, само очите им се виждали.

Е, представете си четиримата приятели какво успели да направят в тая кал! То не било бомби с кал, то не били засилки и падане по дупе, то не било пляскане с ръце по корем, то не било биене с кал! Най-накрая не останало бяло място по тях. Всичко било пълно – уши, нос, уста, очи, всичко!

А майката на Душко седяла и не вярвала на очите си. Току им направела по някоя снимка.

По едно време вече съвсем се стъмнило. Децата решили, че е настъпил моментът да си тръгват. Обаче за тяхно разочарование в хотела намазани с кал деца не се пускали, най-малкото

защото щели да оставят малки черни стъпчици по цялото протежение до асансьора, оттам до стаята и оттам – до банята. Затова трябвало да се изкъпят на общите душеве.

А тия душеве били особени: дърпаш едно въженце и отгоре руквала силна струя вода, направо те избутвала!

Първи, като най-бърз, пробвал Жожката. Пуснал струята и изпищял:

– Леле, дупка на главата ще ми направи това! Не, не, не искам!

След това пробвал Бонбончо. Той обаче бил хитър: дръпнал въженцето и си пъхнал крака. Казал на майката на Душко:

– Госпожо, ама това е като процедури с воден масаж. Аз съм виждал, мама е ходила: ляга в една вана и с една силна струя вода уж я масажират. Тука направо до синьо ще се масажираме.

Майката взела да се чуди какво да прави, как да ги изкъпе тия деца? То явно нямало да стане с тези душеве. Решила да им полива с шише с вода. Почти веднага станало ясно, че тази кал няма да се отмие по този начин. Трябвало маркуч поне с дебит на водоноска, за да се отмие от телата им тази кал.

Настанала голямата драма. Душко се разплакал.

– Не, по-добре да си ходя цял живот с тая кал, отколкото да ми я откъртват. Тя се втвърди.

Отворко предложил:

– Дайте да измислим по-интелигентен начин. Трябва да измислим нещо друго.

Бонбончо се чудел какво да сторят.

– Дайте да направим изобретение, с което тая вода да се разконцентрира. Примерно да сложим горе един гевгир и той да разпръсква водата през малките си дупчици. Така тая вода ще стане на душче.

Наложило се майката на Душко да отиде до кухнята и да помоли готвача за гевгира му. А готвачът бил леко зачуден защо ѝ е на тая госпожа гевгир, обаче понеже тя изглеждала симпатична и притеснена, ѝ го дал. Дал ѝ за всеки случай и едно сито.

Майката на Душко взела едно столче, хванала здраво гевгира, под гевгира – ситото, накарала Душко да дръпне въженцето. Така струята се блъснала с всичка сила в металния гевгир. Но той бил много здрав, разпръснал я на едри струи, а

после тези струи, като минали през ситото, станали на тънки струйки и се получил един много приятен душ.

Било сложно майката да удържа гевгира, а и Душко да държи това въженце така, но все пак системата с къпането успяла. Пръв бил докаран до сив цвят Жожката. И така, едно по едно децата успели да станат сивички. Сивички не значело белички, но значело близки до белички и годни да бъдат пуснати в хотела и да влязат във ваната, където тая кал естествено да падне.

Така се прибрали в стаята си. Майката напълнила ваната, сложила повечко сапун, децата влезли и се сецате какво настанало: мехурчета имало и в коридора... до асансьора.

След като стигнали за вечеря, разбрали от брошурката на масата, че всъщност те не се били били с някаква обикновена, а със суперскъпа лечебна кал, която се продавала на пакетчета по 30 пари едното! Отворко-Мърморко казал:

– Братчета, днеска няколко хилядарки ги хвърлих по вас, а още толкова хилядарки ми влязоха в носа и на някои други места, да не казвам кои! А колко хилядарки измихме под душа! Утре ви

предлагам да сме по-скромни: бием се, бием се с кал, ама после си взимаме едно ренденце и си остъргваме калта, да си остане, а под душа само съвсем малки части, а не така да хабим материала!

Майката се замислила и казала:

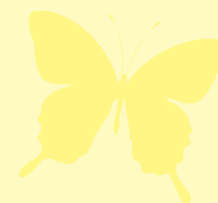
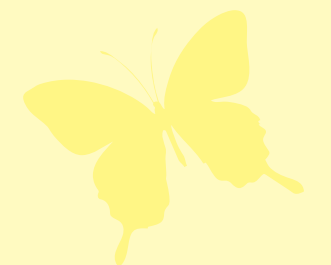
– Абе, Отворко, това е много добра идея, която даваш, и ако всички хора разсъждаваха така, ще има кал и за другите, защото тя се среща само на Мъртво море и е много специална, лечебна, и помага на хората да са здрави.

Отворко рекъл:

– Утре да им направим на тия една кампания: днеска идват, мажат една ръка; вдругиден – друга ръка. Какво ти – ще мажат и двете ръце! По едно на ден, така че калта да стигне за всички. Като се замислите – днес цял ден игри, а то било цял ден лечение.

Душко казал:

– Отворко, я остави хората да си се мажат, където искат и с каквото си искат! Да слушат съвестта си. Ние тука сме на почивка, както и те са на почивка. Дошли сме за приключения. Всеки ден ли ще се мажем с кал? Вижте колко сложно се михме! Я по-добре утре да ходим на разходка в

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

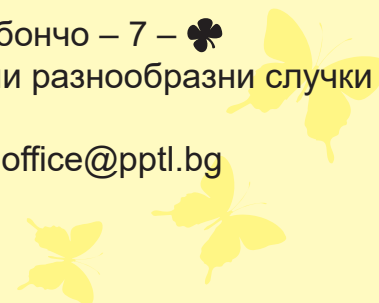
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Адекватност и невежество

Кални бани и пътешествието до Мъртво море
на Бонбончо и приятелите му

Поредица – Бонбончо – 7 – ♣
Бонбончо и разни разнообразни случки

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им
приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им
повече приказки.“

Алберт Айнщайн